DENİZAĞAÇLARI, KEMİKYÜZLERİ

FEYZA AY

ÖTÜKEN

ÖTÜKEN

/ otukennesriyat

YAYIN NU: 1969
EDEBÎ ESERLER: 1015

T.C. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
SERTİFİKA NUMARASI: 49269

ISBN: 978-625-408-525-3

www.otuken.com.tr | otuken@otuken.com.tr

ÖTÜKEN NEŞRİYAT A.Ş.®
İstiklâl Cad. Ankara Han 65/3 • 34433 Beyoğlu-İstanbul
Tel: (0212) 251 03 50

Genel Müdür: Ertuğrul Alpay

Genel Yayın Yönetmeni: Göktürk Ömer Çakır

Sağlık Kitaplığı **Proje Danışmanı:** Sinan Terzi

Editör: M. Tuğrul Çolak

Kapak Resmi: Feyza Ay

Kapak Tasarımı: Ötüken

Dizgi-Tertip: Damla Acar

Kapak Baskısı: Pelikan Basım

Baskı: Çınar Matbaacılık ve Yayın Sanayii Ticaret Ltd Şti
Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han Nu: 34 K: 5
Bağcılar-İstanbul
Tel: (0212) 628 96 00
Sertifika Nu: 45103

İstanbul- 2023

Kitabın bütün yayın hakları Ötüken Neşriyat A.Ş.'ye aittir. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kaynağın açıkça belirtildiği akademik çalışmalar ve tanıtım faaliyetleri haricinde, kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz; hiçbir matbu ve dijital ortamda kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Feyza Ay: 1995 yılında Sinop'ta doğdu. Eğitim fakültesinden mezun olduktan sonra Ondokuz Mayıs Üniversitesinde Dilbilim ve Türkçe eğitimi alanında yüksek lisans yaptı. Türkçe öğretmeni olarak görev yapıyor. Yazdığı öykü ve denemeleri *Söğüt*, *Post Öykü*, *Hece Öykü*, *Geçerken*, *Daima Edebiyat* ve *Edebice* dergilerinde yayımlandı. Hâlen *Söğüt* dergisi yayın kurulunda editoryal faaliyetlerini sürdürüyor. Anlatı sanatının bir diğer dalında, çizimleriyle farklı ifade yöntemleri ortaya koymayı amaçlıyor. Çizerliğini yaptığı çocuk kitaplarıyla birlikte kapak tasarımı ve dijital eserleriyle de grafik alanında çalışmalarına devam ediyor.

İÇİNDEKİLER

KEMİKYÜZLERİ

Bir Parça Işık: Gitano / 11
Yerçekimsiz Kronotop / 21
Kuklalar Temaşa Eder / 25
Kumları Yutarken / 39
Ellerinde Çoğalan / 47
Tufanda Dağ Karası / 53
İç Çekince Sönen Yıldıza / 59
Radius, Ulna ve Birkaç Kemik Daha / 66

DENİZAĞAÇLARI

Taş Bile / 79
Zımba Teli / 87
Sahipsiz Mektup Anlatısı / 93
Oralet Siperi / 104
Tren Sesi İki Çizgi / 111
Başlangıçsız Bir Çiçek / 118
Kübist Kırmızı / 128

BİR PARÇA IŞIK: GİTANO

Allı morlu düğümler bağlanınca fırlanırdı ateşin başına. Köze vurulan odunla havada uçuşan ateşböcekleri grubun neşelenmesi için yeterdi, artardı, fazlasını yarın akşamki eğlencede kullanırdık. Azla yetinmek bizim âdetimizdi. Bir kuru ekmeği sekiz kişi bölüşmek de başka bir âdetimiz. Bu teamülü biz kurmadık, gelenekten payımıza düşen biraz çul, çadır ve kuru ekmek oldu. İskân kanunları hazırlayanlarla pazarlığa tutuşup hakkımız olanı isteyemedik, kasabadakilere dönüm dönüm toprak verdin, bize bir yurt kuramadın mı, diyemedik. Yurdumuz her yer ve hiçbir yerdi.

En çok elma yerdik, göçerken yolumuz düşünce yerlilerin yüklerini taşır, bahçesini temizler, bakırlarını kalaylar, karşılığında bohçamıza ne konursa onu alırdık; bohçada en çok elma olurdu. Koklamayan kıymetini bilmezdi. Yemeden önce kabuğunu tek seferde soyar, gözümün önünde yay gibi bir iki kez sallayıp cebime atardım, ya kuruyana ya çürüyene kadar orada kalırdı. Kasabaya indiğimiz zaman kızlar kokuma hayran kalırdı ama söyleyemezlerdi, onların payına da bu düşmüş, kızlar her yerde her şeyi söylemez. Yanlarından ayırmadıkları mendille ağızlarının kenarını kapatıp diğer kenarıyla gülümserler, bunu en iyi İsabella bilir.

Ateşin başında en büyüğümüz cızırtılı gırtlağıyla şarkı söylerken elime ne zaman geçtiğini hatırlamadığım çırpıyla oynuyorum. Avcumda evrilip çevrilmekten başı dönmüş olmalı, birazdan öğürmeye başlarsa yanımdakinin üstüne atıvereceğim. Şimdilik her şey yolunda, elimde

YERÇEKİMSİZ KRONOTOP

Her şeyi ezberlemenin omzuna yüklediği uyuşuklukla etrafına bakındı. Gece üç-dört civarında buraya gelmişti. Ayaklarının arasından hatta ayaklarını içine alarak ağır ağır geçen çiy bulutlarını hissediyordu. Aşağı sarkıttığı bacaklarına baktı, ormanın derinlerinden gelen ötüşe eş ritimde sallanıyorlardı. Ağaçkakan gibi değil sapan lastiği gibi gerdikçe bırakılan tekrarlar yaptı. Zaten ayakları bir kuşun hızına yetişemezdi. Kaşlarını çattı. Alt dudağının sağ kenarını dişledi. Ayaklarına şüpheyle baktı. Deneyecekti. Nefesini tutup tüm gücüyle hareket ettirdi, sağ sol sağ sol sağ sol sağ. Olanca kası, artık kaç gram varsa, kasıldı. Öne doğru iyice eğildi, dişleri arasındaki eti unuttu, bırakmazsa koparıverecek, yarım dudakla yaşayacaktı. Sura üflenen nefesi, olduğu gibi ciğerlerine doldurmadan önce, çok çok kısa bir zaman önce, bir damla kanın deriden daha fışkırmadan kızarması kadar önce, yelkovan tamı bulurken tedirgin beklemek kadar, tren kapısına sıkışmadan içeri atlamak kadar önce, toprakla burun buruna geleceğini hissetti. Burnu sızladı, acil durum sirenleri çaldı vücudunda. İlk nereye kaçacağını nereye sığınacağını düşünmedi. Durdu. Durmasaydı tepe taklak olacak, birkaç daldan düşüp çalıların arasından geçtikten sonra kendini yerde bulacaktı. En iyi ihtimalle kırıksız, ufak tefek sıyrıkla kurtulacaktı. Derisi yüzülür, derisinin farklı bir rengini keşfederdi. Onun için alışılmadık bir durum sayılmazdı. Geçen haftaki yaraları daha kabuk bağlamamıştı.

Dudağının kenarından akan tükürüğü elinin tersiyle sildi. Dilini çevik bir hareketle, gölge gibi kalın dudakla-

KUKLALAR TEMAŞA EDER

Güzel Bir Mai

Her gün bir çıkışla başlar günüm. Bazen rüyadan, bazen yataktan, bazen banyodan. Bugünse evden, eşikten. Güzel uykunun, mükellef kahvaltının, ıslık çalarak giyinip kuşanmanın ardından kendimi halkımın kucağına attım. Dışarıda oldukça taze bir hava var, ışıldayan güneş, polenlerden kurtulmuş bahar çiçekleri, kaldırımda koşuşan ayak sesleri. Önüm sıra giden minik ayakkabılar büyük ayakkabılara yetişmek için zıplayıp duruyor. Öyle bir manzara ki bu her şey gözümün önünde cereyan ediyor, kambur bir adam kaldırımın ortasında piyanosunu sırtından indirmeye karar veriyor, taburesinin sendeleyip sendelemediğini kontrol edip oturuyor, sağ eliyle sakince tuşlara dokunurken sol eliyle Chopin'in Fantasie'sini çalıyor. Şimdi ben de Fransa'da bir resitali teşrif etmiş olabilirdim. Elimde asa yerine şef çubuğum olurdu, başımdaki siyah şapkayı sahne öncesinde kulise bırakırdım. Ah Fransa, ah Eyfel, ah benim ilk aşkım.

Yanımdan geçen kibar hanıma şapkamla hafifçe selam verdim ve dönüp abartısız bir bakışla gidişini seyrettim. Beyefendi biri olmasaydım onu köyümün dağlarındaki ceylanlara benzetirdim. Şimdi ise ancak şehirli bir güvercin gibi sekiyor diyebiliyorum. İnci kolyeli, tüylü şapkalı, narin bir güvercin. Yanağını okşarken gözlerini süzer, ürkekçe kollarıma sokulur. Fakat karşı kaldırıma geçerken hiç de ürkek değil, her an uçmaya hazır gibi. İşte uçtu, erkek bir güvercinin kollarına ürkek olmayan bir biçimde uçtu ve birlikte pastanenin köşesinden döndüler. Her ne ise, ben zaten biraz daha ince bir güvercini tercih ederdim.

KUMLARI YUTARKEN

Yarın buradaki son günüm. Hapı yutunca ondan geriye doğru sayacağım ve gözlerim yavaşça kapanacak. On, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş…

Teşkilat kurulalı kaç yıl oldu bilmiyorum. Tarihçe, ön söz ve kaynakça okumuyorum. İmzaladığım sözleşmeyi de el bastığım kitabı da okumadım, ilk sayfayı çevirmedim bile fakat ekibe kabul edilmemde bunun bir etkisi olmadı. Başvurduğum gün iş elbiselerimi elime tutuşturup beni merkezin yanındaki yurda, sekiz numaralı odaya götürdüler. Eşlik ettiler sözünü kullanamıyorum, burada işler kaba kuvvetle ilerliyor. Rutubetten yosunlaşmış, loş yeşil ışıklı odaya girmemle çıkmam bir oldu da diyemiyorum çünkü beni içeri savurdukları gibi kapıyı üzerime kilitlediler. Nefes almak bir yana ciğerlerimdeki nefes olmasaydı oracıkta ölebilirdim. Suyun altında değildim yine de hava boşluğu aramaya koyuldum. Penceresiz bir odaydı. Çıplak duvar, eski resim, öylesine toplanmış yatak, küçük bir lavabo. Duvara gömülü cam fanus gözüme ilişti, içinde duvarın diğer tarafından gelen akordeon boru döşeliydi. Kurtarıcımı bulmanın verdiği heyecandan çok can havliyle o köşeye gittim, birkaç adım, kapağı açıp başımı içeri uzattım. Yanan elimi suya tutmuş, buluşmaya son dakika yetişmiş gibiydim. İlk iş günü odama ilk gelişimde yaptığım ilk şey, ne olduğunu bilmediğim camın içine kafamı sokup beklemek oldu. Serin rüzgârı yüzümde duyuyordum. İçerisi biraz havalansın diye kapağı uzun süre açık beklettim. Ne kadar süre açık tuttuğuma dair herhangi bir tahminde bulunamayacağım için üzgünüm. Aslında değilim. Çün-

ELLERİNDE ÇOĞALAN

"Ay doğunca onu yerime gözcü bırakacağım."
Sezai Karakoç

Yürürken eski patikada, suyun rengi yoktu. Ağaçların dallarını araladı. Suyun rengi yoktu. Otlar henüz kurumamıştı, gölgesi derindi, usulca çiğnedi, gölgenin de rengi yoktu. Devam etti.

Şehre mi girdi, köye mi, kasabaya mı ayırt edemedi. Yürüdü, geçitlerden geçti, kemerleri izledi. Yönetimlerin, sınırların haberdar olmadığı bir avuç toprağa bırakılan bir avuç insanla karşılaştı. Yüzler gördü. Hepsi birbirinin aynı. Yüzler aynı ama eller değil. Bunu ne zaman fark ettim. Şehrin, köyün, kasabanın ikinci ağacının yaprağını araladığımda bir el daha tutmuştu aynı dalı. Gözlerine baktım, renksizdi. Ellerine ikinci defa indirdim gözlerimi. Daha dikkatli baktım. Parmaklarına kadar karalanmış, elinin üstündeki eğri büğrü harfleri tanıdım. Damarların gölgesine sığınan kelimeler vardı. Belki yasaklı belki ağıt. Üç defa yazılan, hiç yazılmayan, yazılmaya niyet edilip nokta olarak bırakılan. Ne oldu da vazgeçmişti. Hangi harften başlayacaktı, hangi ses olacaklardı. Gözlerine baktım, ona da sordum. Elindeki taşı ne zaman kaybettin?

Baş parmağını kıvırıp avcuna sakladı. İlk defa gördüğü birine her şeyi anlatacak değildi. Böyle bir sorunun ne yeri ne zamanıydı. Haklıydı, sonuna kadar. Başımı yere eğdim, bir daha gözlerine bakamazdım. Onda bir kıpırtı olmadı. Gece uzadıkça uzadı. Ay, gökyüzünün kenarına kristal şekerlik gibi kondurulmuştu. İri bir bulut durdu önünde,

TUFANDA DAĞ KARASI

Çogay Dağı: Rivayet

Sisle barışık günlerde bir dağ gelir aklıma. Yemyeşil değil. Kavak ormanlı değil. Serin mi serin, değil. Ama yüksekçe, görkemli, sisli, renkli bir dağ. Bir de dumanı her zaman tüten kehaneti. Duyduğunu ezber saymışların kulağından silinmeyen, unutulur gibi olsa da üstüne yenisi yazılan o hikâye. Anlatılanlara göre bu yalnız dağ yıllar evvel, Nuh Tufanı'nın hemen ardından, affedilemez suçunu işledikten sonra en ufak ayrıntıyı gördü, en küçük sesi duydu. Cümle kehanetlerin geçemeyeceği bir sınır vardır, Allah kimseye kaldıramayacağı yük yüklemez. Dağın gördükleri omuzlarına istiflendikçe yüklerini daha kolay sırtlanabilsin diye gökle arasındaki ip kısalıyormuş. Dağ durmadan yükseliyor, şahit oldukları artıyor, kilometrelerce uzakta yaşananlar sanki eteklerinde gerçekleşiyor ne olanlardan gözlerini kaçırabiliyor ne de duyduklarına kulaklarını kapatabiliyormuş.

Denedi. Gözlerine kara bezler doladı, kirpiklerini birbirine bağladı. Kulaklarına buğday başakları tıkadı, dipsiz kuyular ördü içine sonsuz taşlar attı, her duvara çarpışta yankısı daha da büyüdü. Bu ses diğerini bastırsın diye medet umdu. Tesiri olmadı. Karıncaların sesini işitmekten çıldıracaktı, belki de çoktan çıldırmıştı. Tekrar tekrar kaçırıyordu keçileri de o keçiler akşam olunca ağıla dönmekten usanmıyordu. Çaresizlikten deliren dağı hapsedecek beyaz duvarlar bulunmazdı, o yüzden kimse koymadı tanısını.

Her toprağına hayat karışmış bu dağın şahitliğinde yaşayanlar, acınası hâline rağmen ondan çekinirlerdi. Başın-

İÇ ÇEKİNCE SÖNEN YILDIZA

Lambada titreyen alevin üşümesi romantik bir olgu değildir.

Yanış

Kırmızı düğmeye basıldı. Yankı dünya etrafında tekrarını tamamladı. Sabah saatleriydi. Kuru bir ses kahvaltı sofralarına, başucundaki komodinlere, çırakların tiner kokulu alınlarına değdi.

4 Saat Önce

Pencereler ay ışığını geçirir. Evin en güzel salonunda yıldızların yok oluşları ağırlanmaz. Yanışlar ve sönüşler için kuytular seçilir. En karanlık, en köhne odaya ayaklar kendiliğinden gider. El oyması ahşap kapı gıcırtıyla açılır. İçeride kaç ateş küllenirse küllensin hiçbir zaman ısıtmaz.

Kapının açılış ve kapanışı kaçıncı tekrarını tamamladı hesaba geçirmedim. Geçirebilirdim. Çekmecemde her ay yenisini aldığım hasır kaplama defterim var fakat onu bu tür basit notlar için harcayamam. Son zamanlarda sayfaları daha çabuk tükeniyor. Bunun aksine elim kaleme daha güç gidiyor, her yazımın bitişini uzun uzun seyrediyorum. Ne olduğunu kestiremeden bir şeyler değişti, biliyorum. Girişte ayaklarıma karşı verdiğim mücadele, bitmeyen yenilgilerime yenisini eklemekle sonuçlanıyor. Çekmecenin kulpu her geçen gün büyüyor. Vücudum küçülüyor

RADİUS, ULNA VE BİRKAÇ KEMİK DAHA

Bileğimle dirseğim arasındaki kemiğin yukarı çıktıkça genişlemediğini öğrendiğimde deriyi kaldırıp, tüm eti sıyırıp gerçeği gözlerimle görmek istedim. Hakikate duyduğum ihtiyaç mı yoksa karşı gelemeyeceğim bir merak mıydı. Ayırdına varamadığım bu uyuşma beyin kıvrımlarımı dolaştı. Beynimi avuçlarıma almamın mümkün olduğunu biliyordum, onu parmaklarımın arasından taşırırsam kanın süzülüp süzülmeyeceğini merak etmiyordum, belki bunu çok daha önce düşünüp zihnimdeki etkisini seyreltmiştim, kol kemiğimi düşünmek rüyalarımı karıncalandırıyordu. Üst kol, tek çizgi. Humerus. Onunla işim yok. Dirsekten aşağısı birbirinden uzaklaşıp sonunda birleşen iki çizgi. Radius. Ulna. Arada oval bir boşluk.

Markettekileri, telefonlarıyla oynayanları, üst geçitten geçerken görebildiğim kolları göz ucuyla izledim. Çelimsizlerinki bile tek taraflı genişliyor. Dirseğin hemen altı, bağlantı yeri değil. Nasıl dümdüz gider Radiusla Ulna. Nasıl böyle bir şeyi iddia edebilirler.

Acile neredeyse yerde sürünerek, bağıra çağıra girdim. Koluma kimseyi dokundurmadım. Morarıyor dedi. Mor mürekkep morarmalıydı. Sizi şöyle alalım. Nasıl oldu. Apartman merdiveninden yuvarlandım, hayır bahçedeki duvardan düştüm. Kolumun üstüne. Başımı da çarpmış mıydım, evet olabilir hatırlamıyorum. Hemen MR odasına gittim, ardından röntgene. Oturduğum yerde dizlerim durmuyordu. Tetkik sonuçlarımı epeyce bekledim. Acil müdahalelerin neresi acildi. Henüz bana müdahale edil-

TAŞ BİLE

Kamburunu örten pörsümüş derisiyle ihtiyar adam "Yorulmuş olmalısın." diye mırıldandı. Taşları bir kenara atarken aralarından seçtiğinin kumlarını temizliyordu. Kırmızı taşın derdini ilk bakışta bilmişti. Yüzeyi ne kadar pürüzsüzse savaşta o kadar kalmış demekti. İnsanların anlayamadığı bir sırdı bu. Ağır adımlarla yürüyenleri dert çekmez sanırlardı. "Siz bilmezsiniz." diye fısıltıyla ekledi. Uzunca sustu sonra. Bu taş kanıtlıyordu acıların insanın köşelerini yok ettiğini, derisini incelttiğini, yüreğini cansızlaştırdığını, cansızlık yani nefes almasına rağmen yaşamadığını. Yüzeye çıkmak için her yolu denemiş, çırpınmaktan yorulup kendini suya bırakmıştı. Denizle savaşı bitip kıyıya vuran yalın taş, kıpırdayamazdı. Yüzü dertlerinin haritasıyla boyalı yenilmiş insan, ağır ağır yaşardı. Yenilmişle kıyıya vurmuşun hikâyeleri ortaktı.

Kırmızı taşı sakin hareketle cebine yerleştirdi. Denizin ortasından geçen gizli bir yolu izledi gitmeden önce. Söz alıp söz verdi, çok az kalmıştı. Kendi gibi yorgun yokuşu tırmanıp ezberlediği yoldan geçerek evi bellediği bu köşeye geldi. Sarılıp uyuduğu, tiftikleri atmış ceketi, yastık yaptığı siyah beresi, baş ucunda el arabası, arabanın üzerindeki radyosuyla günün bitmesini bekliyordu. Fısıldadı. "Yürürken de beklenir." Bir soluk verdi, soluğu buharlaşıp boşluğa karıştı. Her şey boşlukta çoğalıyor, boşlukta yok oluyordu. Tam karşısına denk gelen sokakta dinlendi gözleri. O gün de arabayı park etmek için burayı seçmişti. Oğlunu görebileceği en güzel yer. Perdeci yokken orada eski bir fırın olduğunu hatırladı, kahvehane daha küçük-

ZIMBA TELİ

Kendine ait olmayan, sahiplenemediği de üstelik, ne çok gürültü var.

Her gün aynı uğultunun yükseldiği yerden gölge gibi geçti, hiç tanımadığı birine hak vermek zorunda kalmaktan kurtulunca ayaklarının yerden kesildiğini hissetti, belki de tersi oldu, uyanır uyanmaz terliklerini giyip mutfağa gittiği için ayakları yere daha sağlam bastı, belki de ikisi de olmadı, daha önce yüz doksan iki bin yedi yüzlerce defa daha yaptığı gibi yokuş aşağı yürüyordu. Bir kafasını bir ensesini kaşımaktan adımlarına odaklanamadığından sokağı tökezleye tökezleye bitirdi. Hastane masrafları her geçen gün birikirken ayın otuz günü de çalışsa maaşı birikmiyordu. Ek gelir, diye geçirdi aklından, kendi kendine konuşmaz Suat, sadece aklından geçirir, düşünür, mecbur kalmadıkça ağzını açmaz, ek gelir bulmalı diye düşündü tekrar. Mustafa iyi kötü bir iş ayarlar. Akşam arasa. Şoförlük, taksiye çıkabilir. Mesaisi bitince yarım saat yemek molası yapar. Dinlenmeyle vakit kaybetmez, zaten oturduğu yerden araba sürecek, ilk yolculuğu istirahat sayar. Çok konuşması da gerekmiyor, bu iyi. Hem konuşkan taksicileri sevmez müşteri. Gece ikiye kadar çalışsa kaç para kazanır, bunu sormalı. İkiyi geçmemeli, sabah yine işe gidecek. Başka ne olabilir, başkasını da Mustafa düşünsün. O daha iyi anlar kalifiyeden. Baksana aklına iş kolu bile gelmedi. Ömrünün yarısından fazlasında sadece memur olmayı hayal edip başka bir şey düşünmeyince. Öyle değil aslında, eşi dostu hayli var. Türlü türlü insan, hepsinin uzmanlıkları farklı. Sebep başka. Suat açgözlü olmadığından

SAHİPSİZ MEKTUP ANLATISI

Sahipsiz Mektubun Sahibini Araması

Sözlerimi saklayacağım en güvenli yer burası. Sana güveniyorum. Ya da güvenmeliyim. Bundan başka ne bir çare aradım ne de o çarenin varlığına inandım. İnanılmayan şeyler için kılını kıpırdatmaya değmezdi. İnanılmayan şeyler… Salonda eskimeye yüz tutan tekli koltukta bunu düşünüyordum. Herkesin evinde bu koltuklardan olur. Şimdilerde kimseninki eskimeye yüz tutmuyor, vaktinden önce bir eskiciye uygun bir fiyattan satılıp yerine yenisi alınıyor. Bizimki öyle değil. Bizim koltuklar, bizim konsol, bizim halılar, bizim delik ev terlikleri. İş görse yeter diye alışverişi aklımızdan geçirmiyoruz. Bu eşyaların gözünde maaş günü ne yeni bir kardeş demek ne bir düğün ne de bayram telaşı, sadece vakti geldikçe yolcusunu indirip yolcularını bekleyen bir çeşit zaman otobüsü. Durakta beklerken kabullendiklerimizle biz, rengi griye çalan bir eve dönüşüyoruz. Duvarlar rutubetleniyor, perdeler güneşten soluyor, saçlarım beyazlıyor.

Çerçevesinin rengi değişmeyen aynada yakaladım ilk beyazımı. Bu sabah yine uzun uzun seyrettim. Avurtlarım iki derin kuyu olmuş, göz altlarımda yaz güneşleri batmış, kaşlarım ağır savaşlar atlatmış. Parmaklarımla yukarı doğru taradım, yorgun insanlar gibi olabildiğince düzene girdiler. Yanaklarıma renk vermekten vazgeçtim. O gür, simsiyah saçlarım şimdi sönük birer tel yığını. Parmaklarımı uçlarında gezdirdim, elimin altında kimsesiz sokak hayvanı yatıyordu. Hâline acıyıp bir avuç su uzattım. İçmesini beklerken herhangi bir hayvan olmadığına ikna

ORALET SİPERİ

Kaldırım taşında tökezlememle kulaklarıma şangırtılar doldu. Uzunca gıcırtıyı duymadım. Hasan abi sonunda kapıları yağlamıştı. Fal taşına dönen gözleri fark edip ağır ağır doğrulurken yukarıdan sarkan cam güvercinler tepemde dönmeye devam etti. Nazar boncuklarının birbirine çarpıp ayrılmaları, boşlukta salınıp buluşmaları bitmedi. Kahvehanedeki saatin sarkacıydı bu ibikli kuşlar, birazdan guguklarlardı.

Geçerken sayısız gözle tokalaştı gözlerim. İri yapılı gözler, pala bıyıklı gözler, oduncu gömlekli gözler. Bir tek kuytudaki masada oturan çelimsiz bakışla tokalaşamadı. Hiçbir şey olmamış gibi gazetesini okumaya devam ediyordu. Gözlerim başında dikildi, volta attı, iki kelam etmesen de bir selam ver, diye gürledi. İçim durulunca omuzlarından aşağı süzdüm. Kimdi? Taksici mi, terzi mi, bakkal mı? Parmaklarında siyah lekeler vardı, fabrika işçisi olabilirdi. Kemikli suratı bana hak verdi, saatler süren vazifesinden yemek yiyecek vakti olmuyordur. Diyelim ki oluyor, omzundaki ağır yükü taşımaktan yoruluyor, boğazı düğümleniyor, sıcak çorbanın kokusunu alsa tokum zannediyordur.

"Selamun aleyküm!" Kanatlarını toplayıp iyice kapandı. Yerinde kımıldanırken havaya kuru bir öksürük yolladı. Selamımı almadı diye göz ucuyla bakıp yoluma devam ettim. Cebimden tespihimi çıkarıp ağır adımlarla televizyonu gören bir sandalyeye oturdum. Sanki az önce ortaya savrulup madara olan ben değildim. Unuttum, herkesin gözlerine de unutmalarını tembihledim. Mırın kırın eden-

TREN SESİ İKİ ÇİZGİ

Bir tren düdüğü, çocuk çığlığı gibi ince, iki kez, uzun uzun çalıyor.

- Şunlar ne kadar?

-Hangisi?

-Kırmızı olanlar.

-Neyse kalsın şimdi. Zaten daha sonbahar. Sonra alırım.

Başım önümde dükkâna dönerken yağmur başladı. Her yağmurda apar topar çarşıdan eve koşarım. Daha kapıya varmadan ayakkabılarım sağa sola fırlar, yolun yarısında çoraplarım ıslanır, vıcık vıcık olur evin merdivenleri. Olsun. Yadigar inerken halleder. Pantolonunun koca koca katlanmış paçaları geçerken sıyırır buraları. Tabii. Bindiği, tutunduğu ne varsa sürtünerek temizler. Bu havada harmana çıkmayagörsün. Sadece paçaları değil saçlarına kadar çamura bulanır. Yadigar'ın yağmurla iş birliği var, ikisi de siliyor geçtiği yerleri. Sonunda ikisinin de kaybettiği bir iş ya da birlik. En azından bizimkinin kaybettiğinden eminim. Eve dönüşte, son basamakta büzülüp kalışından anlıyorum. Yoruldum, biraz bekleyelim, diyor, yorulmuyor biliyorum. Yanında kalıp içinden ettiği dualara içimden amin diyorum. Elimizden başka bir şey gelmiyor. Çocuklar ve dualarla ilgili umutlara sığınıyoruz. Her yağmurun sonunda, merdivenin son basamağında biz, iki kan kardeşi, teslim oluyoruz iki suçlu gibi.

Önce ben giriyorum salona açılan kapıdan. Mutfağı kolaçan ediyorum, balkonu, misafir odasını. Ne olur ne olmaz diye de kapının kulpunu bırakmıyorum. Bir cesaret,

BAŞLANGIÇSIZ BİR ÇİÇEK

Gözümü üzerinden ayırmamam söylenmişti, annem komşuya gidip gelene kadar ona göz kulak olacaktım. Bu yüzden şimdi gözlerimi iri erikler gibi açmış onu seyrediyordum. Evimizin en gürültülüsüydü. Yaşı benden büyük olmasına rağmen ona benim bakıyor oluşum oldukça garipti. Garip olan bir şey daha vardı, hiç bıkmadan tekrar ettiği davranışları. Yerinde otururken sabit duramaz sürekli sallanırdı. Gözüme oldukça eğlenceli görünüyordu. Yalnız başımayken ben de onun gibi sallanmayı dener kendi kendime gülerdim. Sallanışına bağırtılar ve garip el kol hareketleri eklenince işler değişiyordu. Öyle zamanlarda değil eğlenmek onun olduğu tarafa bile bakamıyordum. Anneannem hepimizin aksine onu çok severdi, saçlarını bastıra bastıra okşar, şapur şupur öper, "Canım oğlum, cennet bakışlı oğlum." derdi. Onları izlerken anneme döner, saçlarımı okşasa diye beklerdim. Beliklerimi örsün, taze otlarla yaptığı envai çeşit kokulardan sürsün isterdim. Onun sadece kendisi değil bakışları bile aceleci, her defasında bana uğramadan giderdi.

Kışın köy pek kalabalık olmaz, ben de evde vakit geçirirdim. Yaz aylarıysa yılın en çabuk geçen zamanları olurdu. Köye yeni gelen çocuklarla çekine çekine tanışır, anlaşabilirsem kimileriyle cevizlerimi paylaşırdım. Önceki yazdan tanıdıklarımla daha düne kadar berabermişiz gibi oynamaya devam ederdik. Harmandan çaya kadar yuvarlanır, çayda ayaklarımızı, bazen tüm vücudumuzu ıslatır, bunun karşılığında evlerimize gidince annelerimizden birer fiske yerdik. Hiçbir dayak, kaçamak bakışlarla etrafa

KÜBİST KIRMIZI

… Dokumam kendi sıcaklığımdan yandı
O günkü çığlığımı unutamam.
Ülkü Tamer

-Şişt bana bak, becerebilecek misin?

-Evelallah abi, sen hiç merak etme.

Amma da nazlandı. İşi Hasan'a vermek için kırk takla atışından belli, var bir çıkarı. Yarın şu anahtarla hayatımız değişecek be, bırakır mıyım hiç. Yine de karışmaya gelmez. Bekledikçe başka başka bahaneler çıkarır. Anahtarı alıp uzaklaştım yanından. Sanki geçen hafta liste yapmadık. Güvenmediği her hâlinden belli. Şeytan diyor kabul et Çakırların teklifini. Orası o kadar kolay değil. Ne çevirdikleri belli olmaz onların. Para gelsin de nasıl gelirse gelsin. Adil abi en azından koruyup gözetir. Tamam, gönlüme düşen ateşi hissetmiş ki eskisi kadar gözü pek olamadığımı biliyor. Anlamaz mı, karşısındakinin yüzü seğirse sebep olanın Fatiha'sı okunur. Hele benim. Yakama yapıştığı an döküleceğimden adı gibi emin ama görmezden geliyor. Sabrının gerim gerim gerilen damarlarında gezdiğimin farkındayım. Da ne yapayım Adil abi? Kasa kasa yük taşıyacaksın dedin taşıdım. Karşılığında üç kuruşu zor verdin. Gözlerin bas bas bağırdı; ben olmasaydım sokak köşelerinde itlere yem olacaktın, iki ayağın üzerinde durabiliyorsan benim sayemde. Bana hayatını borçlusun unutma. Unutmadım. İndir o gözlerini dedin, bir daha gözlerime bakmayacaksın böyle dik dik, yoksa gözlerini oyarım, dedin. Bakmadım, oyardın. Hadi lan Ahmet şu pis iş sende